

П. Г. Удхаус

Нещо, дето се гърчи

От близо седмица нашият тесен кръг във „Въдичарски отдих“ страдаше от една празнота, при това съществена: мястото на господин Мълинър бе празно и всички ние остро усещахме липсата му. Щом се върна, топло приветствай от нас, той ни осведоми, че бил на гости на братовчедката си лейди Уикъм в нейното историческо имение Скедцингс Хол в графство Хартфордшир. Оставил я в добро здраве, но доста разтревожена.

– Безпокои се за дъщеря си Робърта.

– С крехко здраве ли е момичето? – обадохме се ние съчувствено.

– Нищо подобно. Физическото ѝ състояние е великолепно. Братовчедка ми се тревожи, защото дъщеря ѝ не иска да се омъжи.

Един нетактичен Топъл ром, отскоро посещаващ нашия бар, поради което изобщо не бе редно да се обажда, заяви, че грозните момичета често не желали да се омъжват. Съвременните младежи, продължи той, прекалено високо ценят физическите данни и вместо да проявяват търпение и да ухажват настойчиво, докато проникнат през непривлекателната външност в прекрасното моминско сърце, туптящо вът...

– Робърта, дъщерята на моята братовчедка – прекъсна го рязко господин Мълинър, – не е грозна. Като всички Мълинърровци, колкото и да са отдалечени от основния клон на рода, тя е забележително хубава. И въпреки това не се омъжва.

– Колко загадъчно – замислихме се ние.

– Вече съм разбулил тази тайна – осведоми ни господин Мълинър. – Имах щастието да бъда довереник на Робърта по време на гостуването си. Освен това се запознах с един младеж на име Олджърнън Кръфтс, който също ми се довери. Сприятелих се също така с някои младежи, в чието общество неотдавна се е движела племенницата ми. Боя се, че както повечето своенравни съвременни девойки, тя се отнася твърде зле към ухажорите си. Те пък се обезсърчават и според мен – напълно оправдано. Да вземем случая с младия Атуотър...

– Атуотър? – попитахме ние.

– Да, така се казва.

– И какво станало с него?

– А, желаете да чуете историята, така ли? Ще ви я разкажа.

Държането на Роналд Атуотър, изгряващия млад есеист и литературен критик, с нищо не издавало раздражението, което бушувало под опръсканата му с кал риза, докато услужливо отварял вратата на дамите, излизащи от трапезарията на чичо му Джозеф. Добре възпитан и крайно

изискан, той умеел да носи маската на безразличието. Високото чело, греещо над пенснето му, било гладко и ненабръчкано, а ако зъбите му били оголени, то това се дължало на учтивата усмивка. Въпреки това Роналд Атуотър врял и кипял.

Първо, ненавиждал тези семейни вечери. Второ, през цялата вечер нетърпеливо очаквал да му се предостави удобен случай, за да обясни защо му е изкаляна ризата, ала всички отклонявали темата със съдържана тактичност, която направо го вбесявала. Трето, много добре му било известно, че чичо Джозеф само чака жените да излязат, за да повдигне отново влудяващата тема за Люси.

След като се поусетили като кокошки, разтревожени в курника си, представителките на женската половина от компанията минали покрай него, шумолейки с роклите си: леля Емили, приятелката ѝ госпожа Хю Хайъм, госпожица Партлет – компаньонка и секретарка на леля му, и Люси, осиновената дъщеря на леля му. Последната завършвала шествието. Била нежно създание с топли кучешки очи и лунички, а като минала покрай Роналд, го дарила бързо и свенливо с поглед, изпълнен с обожание и признателност. Несъмнено Ариадна е погледнала по същия начин Тезей веднага след срещата му с Минотавъра. Страничен наблюдател би си помислил, че Роналд не ѝ е отворил вратата, а току-що я е избавил с изключителен риск за живота си от крайно ужасяваща орис.

Роналд затворил вратата и се върнал при масата. Чичо му побутнал към него шишето с портвайна, изкашлял се многозначително и открил огъня:

– Добре ли изглеждаше днес Люси, Роналд?

Младият мъж се намръщил, ала изисканата благовъзпитаност, характерна за днешната млада интелигенция, не му изневерила. Вместо да фрасне чичо си с шишето по главата, той отвърнал със спокойна вежливост:

– Прекрасно.

– Добро момиче.

– Много.

– Чудесен характер.

– Великолепен.

– И е тъй разумна.

– Извънредно.

– Толкова се отличава от тези остригани, захапали цигари млади жени, дето са се навъдили напоследък.

– Така е.

– Тази заран съдих една такава – продължил чичо Джозеф и смръщил вежди над чашата портвайн. Сър Джозеф Моузби бил по професия градски съдия. – Обвинена в превишена скорост. Ето как си въобразяват, че трябва да се живее.

– Такива са момичетата – обобщил философски Роналд.

– Не докато аз съм съдия! – решително отсякъл чичо му. – Освен, разбира се, ако са готови да плащат по пет лири глоба и да им отнемам шофьорските книжки. – Той отпил замислено от чашата си. – Слушай, Роналд – възкликнал след малко, сякаш тази мисъл току-що му хрумнала. – Защо, по дяволите, не се ожениш за Люси?

– Ама, чичо...

– И двамата имате пари. Идеално. Освен това някой трябва да се грижи за теб.

– Нима намекаш – хладно вдигнал вежди Роналд, – че не съм в състояние да се грижа за себе си?

– Точно това намекам. Ето, дявол да го вземе: дори не си в състояние да се облечеш за вечеря, без целия да се окаляш.

Откога чакал Роналд тази реплика, но поне била подадена във възможно най-подходящия момент!

– Ако желаяш да узнаеш как опръсках ризата си с кал, чичо Джозеф – отвърнал с кротко достойнство, – то държа да те осведомя, че това стана, докато спасявах човешки живот.

– Ъ? Какво? Как?

– Един човек се подхлъзна на тротоара точно като пресичах Гроув-нър Скуеър. Нали валеше и...

– Че ти пеша ли дойде?

– Да. Та тъкмо минавах по Дюк Стрийт...

– Пеша в този дъжд? Ето, видя ли! Люси не би допуснала да извършиш такава глупост.

– Заваяя, след като излязох от къщи.

– Люси не би те пуснала да излезеш.

– Интересува ли те моят разказ, чичо – надут попитал Роналд, – или вече можем да се качваме горе?

– Ъ? Ама разбира се, момчето ми, разбира се. Страшно ме интересува. Искам да чуя всичко от игла до конец. Та значи, казваш, валеше и този тип се е подхлъзнал на самото платно. В този миг се е задала кола или такси и ти си го издърпал на безопасно... Да, момчето ми, продължавай.

– Какво значи „продължавай“? – мрачно попитал Роналд. Той се

почувствал като лектор, на когото откриващият събранието е отнел същността на изказването, вмъквайки я в собствените си встъпителни думи. – Това е цялата история.

– Добре де, но кой беше този човек? Поиска ли ти името и адреса?

– Поиска ги.

– Чудесно! На времето един приятел направи същото, а онзи взе, че се оказва милионер и му завеща цялото си състояние. Писаха във вестниците. Твоят човек приличаше ли на милионер?

– Ни най-малко. Приличаше на това, което се оказа – собственик на магазинче за пойни птички и влечуги в района Севън Дайълз.

– О! – разочаровал се леко сър Джозеф. – Нищо, ще разкажа всичко на Люси – засиял той отново. – Тя така ще се развълнува! Точно тези истории допадат на сърдечни момичета като нея. Слушай, Роналд, защо не се ожениш за Люси?

Роналд взел бързо решение. Няма намерение да разгодва възжеланията си пред това неотстъпчиво старче, което само едно си знаело, но не виждал друг начин да му затвори устата. Затова пресушил чашата и заявил сухо:

– Чичо Джозеф, аз обичам друга.

– Ъ? Това пък какво е? Коя е тя?

– Разбира се, между нас двамата да си остане.

– Разбира се.

– Фамилното ѝ име е Уикъм. Предполагам, че познаваш семейството ѝ? От графство Хартфордшир.

– А, хартфордширските Уикъмовци. – Сър Джозеф изпръхтял с неочаквано озлобление. – Ако става дума за Робърта Уикъм, рижото диване, дете майка му трябва да го напляска по дупето и да го прати в леглото без десерт, то именно нея глобих тази заран.

– Глобил си я! – задъхал се от гняв Роналд.

– Пет лири! – уточнил самодоволно чичо му. – Макар че ми идеше да я затворя за пет години. Тя си е чиста проба заплаха за обществената безопасност. И как, по дяволите, си се запознал с това момиче?

– Срегнах я на една танцова забава. Случайно споменах, че съм незначителен литературен критик, и тя ми каза, че майка ѝ пишела романи. Скоро след това получих един от романите на лейди Уикъм, за да напиша рецензия, и... ъ-ъ... доброжелателният тон на моята статия явно ѝ е доставил удоволствие. – Гласът на Роналд потреперил и той се изчервил. Много добре знаел какво му струвало да напише хвалебствия за онази бълвоч. – Покани ме да прекарам следващия уикенд в Скелдингс

Хол, имението им Хартфордшир, така че утре заминавам.

– Изпрати й телеграма.

– Защо?

– За да я известиш, че няма да можеш да отидеш.

– Но аз ще отида! – Ужасно е за пишещия мъж, продал критичната си душа, да не получи възнаграждение за престъплението си. – За нищо на света не бих пропуснал тази изключителна възможност.

– Не ставай глупак, момчето ми – сгълчал го сър Джозеф. – Познавам те, откак си се родил – дори мога да твърдя, че те познавам по-добре от самия теб, – и ти заявявам най-отговорно, че би било истинско безумие за такъв като теб да се ожени за момиче като нея. Карала е с шестдесет километра в час по булевард Пикадили! Приставът го доказва извън всякакво съмнение. Спокоен и разумен мъж като теб трябва да се ожени за кротко и благоразумно момиче. Ти си заешкият тип.

– Заешкият тип ли?

– Нищо лошо няма в това да си заек – опитал се да го успокои сър Джозеф. – Всеки разумен мъж има заешко сърце. Това означава само, че предпочиташ да водиш нормален здравословен живот, а не да препускаш напред-назад като... като незаек. Това, което се опитваш да направиш, момчето ми, е да излезеш от собствения си зоологически вид, а то никога не води до добро. Половината от днешните разводи се дължат на факта, че зайците не щат да повярват, че са зайци, докато не стане твърде късно. Природата на заека е...

– Предлагам да се присъединим към дамите, чичо Джозеф! – хладно го срязал Роналд. – Леля Емили сигурно се пита какво е станало с нас.

Въпреки вродената скромност, присъща на героите, Роналд открил на другата сутрин на път за клуба си с чувство, твърде доближавашо се до огорчението, че лондонската преса единодушно била решила да премълчи вчерашния му подвиг. Не че човек се надява на малко реклама, разбира се, или пък разчита на нея. Но все пак някое параграфче, озаглавено „Храбро поведение на писател“ или „Критичен момент за един критик“, никак не би навредило на продажбата на малкото му книжле с дълбокомислени есета, което издателство „Бленкинсоп“ бе пунало на пазара.

А след спасяването си онзи тип имал тъй трогателно признателен вид! Дращейки с кални ръце по ризата на Роналд, той се клел, че докато е жив, нямало да забрави този момент. А не си сторил труда дори да се

обади в някой вестник!

Е, какво да се прави, Роналд преглътнал разочарованието заедно с лекия обяд и се прибрал у дома, където прислужникът му Брайс тъкмо доупаковал багажа.

– Багажа ли стягаш? Браво! Пристигнаха ли онези чорапи?

– Да, сър.

– Чудесно! – Ставало дума за едни много специални мъжки чорапи, закупени от Бърлингтънската аркада¹: били приглушено страстни. Той възлагал на тях големи надежди. Приблизил се разсеяно до масата и върху нея забелязал голяма мукавена кутия. – Туй пък какво е?

– Донесе я преди малко някакъв човек, сър. Един такъв не особено добре облечен индивид. Бележката, която придружаваше пакета, е върху камината, сър.

Роналд отишъл до камината, разгледал с придирчиво неодобрение не съвсем чистия плик и предпазливо го отворил.

– Имам чувството, сър – продължил Брайс, – че в кутията има нещо живо. Когато я поех, останах с впечатлението, че вътре нещо се гърчи.

– О, господи! – възкликнал Роналд, който се бил зачел в писмото.

– Да, сър?

– Змия! Този идиот ми е изпратил змия! То бива човек да е невменя...

Прекъсвало го настойчиво натискане на звънеца. Брайс се надигнал от куфара и изчезнал. Роналд продължил да се блещи срещу нежелания подарък.

– Госпожица Уикъм, сър – обявил Брайс от вратата.

Посетителката, която нахълтала енергично в стаята, била млада и надарена с рядка красота. Имала вид на прогимназист, издокаран в дрехите на сестра си.

– А! – огледала тя със светнал поглед куфара. – Радвам се, че развиваш бурна дейност. Време е да тръгваме. Ще те откарам с колата – тя е двуместна. – Госпожица Уикъм направила една обиколка на стаята. – Я! – Била забелязала кутията. За всеки случай поклатила съдържанието ѝ. – Слушай, вътре нещо шава!

– Да, вътре има...

– Роналд! – прекъснала го тя, продължавайки да клати кутията. – Трябва незабавно да проверим какво е! Явно е жив организъм. Като го разклатиш, определено започва да се гърчи.

1. Пасаж с много скъпи бутици на улица Пикадили. – Б. пр.

– Нищо страшно. Само една змия.

– Змия!

– Съвършено безобидна – побързал да я увери той. – Този тиквеник изрично го подчертава. Но това няма никакво значение, тъй като възнамерявам да му я върна.

Госпожица Уикъм изквичала от удоволствие.

– Кой ти изпраща змии?

Роналд скромно се изкашлял.

– Аз, такова... ъ-ъ... случайно спасих един човешки живот. Вървах си, значи, по Дюк Стрийт...

– Колко странно – замислено продължила госпожица Уикъм. – Толкова години си живея живота и през ум да не ми мине да си взема змия!

– ...когато един мъж...

– А тя е от първа необходимост за едно момиче!

– ...се подхлъзна на паветата наред платното...

– Какви невероятни възможности крие една змия! Най-добрият приятел на светската жена! Плъосваш я след вечеря наред масата и цялата компания си припада по теб!

Роналд – макар че естествено нищо не било в състояние да разклати непоколебимата му любов – усетил някакво мимолетно чувство на раздразнение.

– Ще кажа на Брайс да я върне на онзи – прекъснал той разказа си, усетил, че е безсмислено да продължава.

– Да я върне? – изумила се гостенката му. – Но, Роналд, това ще е ужасно прахосничество! Има моменти в живота на човека, когато нищо не е в състояние да му помогне освен една първокачествена змия! – Тя се стреснала изведнъж. – Боже мой! Нали ми каза веднъж, че старият сър Джозеф, как му беше името – онзи с големия нос, – ти е чичо? Той вчера ме глоби пет лири само защото пъплек като гъсеница по Пикадилли! Плаче си за добър урок. Някой трябва да му даде да разбере, че не може да преследва по този гнусен начин невинните момичета! Слушай! Покани го на обяд и скрий змията в салфетката му! Това ще го накара да се позамисли.

– Не, не! – потреперил Роналд.

– Роналд! Заради мен!

– Не, не мога, наистина.

– А пък твърдеше, че за мен си готов на всичко – замислено изрекля тя. – Поне ми разреши да я вържа с канап за опашката и да я размахам под носа на първата старица, която мине по улицата.

– Не, не, моля те! Трябва да я върна на човека.

Недоволството на госпожица Уикъм било очевидно, но тя бързо се примирила с поражението си.

– Е, добре. Щом си решил да ми отказваш и най-дребната прищявка... Едно обаче да знаеш от мен, момчето ми – прахосваш на вятъра едно страховтно преживяване! Отхвърляш го по най-произволен и бездушен начин! Къде е Брайс? Пак се е забил в кухнята. Ще ида да му дам кутията, докато ти затваряш куфара. Време е да тръгваме, иначе ще закъснеем за чая.

– Дай аз да я отнеса.

– Не, не, аз!

– Не си прави труда.

– За мен е удоволствие – любезно го уверила госпожица Уикъм.

Безброй мъдrecи и философи са изтъквали нееднократно и по различни повода, че за хора, които мразят разочарованието, е препоръчително да не очакват прекалено напрегнато моментите, обещаващи удоволствие. Роналд Атуотър, който очаквал да извлече значително удоволствие от пътуването с кола до Скелдингс Хол, твърде скоро установил, още докато колата си проправяла път през лондонското движение, че условията не са подходящи за приятни преживявания. Госпожица Уикъм очевидно не споделяла отвращението на съвременните момичета към родния дом. Тя неприкрито правела всичко възможно да се добере до него възможно по-бързо. Роналд останал с впечатлението, че от момента, в който потеглили от Хай Барнит, до мига, в който спирачките изскърцали пред портата на Скелдингс Хол, двуместната спортна кола е докосвала графство Хартфордшир само тук-таме, и то случайно.

Въпреки това на слизане Робърта Уикъм гласно изразила разочарование от постижението си.

– Четирийсет и три минути – намръщено погледнала тя часовника си – Стигала съм и по-бързо.

– Нима? – мъчително преглътнал Роналд – Наистина?

– Е, поне успяхме за чая. Ела да те представя на родителката. Забравени забележителности от близкото минало: забележителност номер три – среща с майката.

Роналд се срещнал с майката. Този израз обаче е твърде мек и неубедителен. Нещо повече – той не дава ясна представа за същността на фактите. Роналд не само се запознал с „родителката“, а бил съвкън и погълнат от нея. Лейди Уикъм, небезизвестната романистка („От нея

блика свежа сила“ – писа Роналд Морзби Атуотър в „Ню Игзаминър“), радостно посрещнала госта си. След като го приветствала с добре дошъл в дома ѝ, от нея забликала толкова свежа сила, че той успял да се откъсне от присъствието ѝ едва когато станало време да се преоблича за вечеря. Тя продължила да споделя с неизчерпаема многословност мисли за творчеството и своите книги – за които Роналд тъй мило се бил отзовал в рецензията си – чак докато ударил гонгът.

– Нима стана толкова късно? – учудила се тя и го освободила. Всъщност Роналд бил убеден, че вече е далеч по-късно. – След вечеря ще продължим милата ни беседа. Знаете ли в коя стая сте настанен? Не? Е, нищо. Клод ще ви покаже. Клод, нали ще упътиш господин Атуотър? Впрочем вие не се познавате, нали? Сър Клод Лин, господин Атуотър.

Двамата мъже се поклонили. Но в поклона на Роналд липсвала онази сърдечност, която бихме искали да забележим у нашите приятели, когато ги запознаваме с други наши приятели. Голяма част от мъченията, които изгърпял през последните два часа, се дължали не толкова на красноречието на лейди Уикъм, макар да го изстрадал твърде болезнено, колкото на гледката, която представлявал този проклет Лин, монополизирал Боби Уикъм в отдалечено ъгълче на стаята. Имало нещо непоносима интимно в наклона на темето на сър Клод, докато се надвесвал над госпожица Уикъм. Това било теме на мъж, далеч по-близък и предан, отколкото би се искало на един ревнив съперник.

Гледката, която представлявал този Клод Лин отблизо, с нищо не уталожила опасенията на Роналд. Бил хубав – с онази загоряла, съдържана хубост и достойнство, които така допадат на впечатлителните девойки. Именно това достойнство най-много смазвало Роналд. Имало нещо в спокойния и високомерен поглед, което карало човек да чувства, че принадлежи към второразреден социален кръг в Лондон и че ръбовете на панталоните му са се изкривили.

– Рядко приятен човек – прошепнала лейди Уикъм на Роналд, докато сър Клод отварял вратата на Боби. – Между нас казано, той е прототипът на капитан Моливърър от моята книга „Кръвта вода не става“. От старинно потекло и много богат. Великолепно играе поло. И тенис. И голф. Първокласен стрелец. Член на парламента е – представител на Източен Битълшъм. Много се говори, че в най-скоро време ще влезе в правителството.

– Нима? – хладно попитал Роналд.

Докато седяла с Роналд в кабинета си веднага след вечеря, на лейди Уикъм ѝ се сторило (тя заявила властно, че предпочита спокойна беседа

в този храм на литературата пред всякакви лекомислени разговори другаде), че Роналд е нещо разсеян. Едва ли някой е полагал повече усилия от нея да го забавлява. Прочела му първите седем глави от новия си роман, разказала му с най-задоволителни подробности останалата част от сюжета, но нещо в общуването им куцало. Младият мъж, забелязала тя, внезапно придобил маниера да си скубе косите, а веднъж дори надал болен вопъл, който направо я уплашил. Лейди Уикъм започнала да се разочарова от Роналд и никак не съжалила, когато той се извинил и я напуснал.

– Извинете – започнал той някак измъчено, – но ще имате ли нещо против, ако разменя няколко думи с госпожица Уикъм? Аз... такава... искам да я попитам нещо.

– Разбира се – отвърнала лейди Уикъм без капка топлота. – Сигурно е в билиардната. Спомена, че ще изиграе една партия с Клод. Клод играе великолепно. Почти като професионалист.

Боби обаче не била в билиардната. Но затова пък там бил сър Клод, който се упражнявал с достойнство и с неизменен успех. Щом Роналд влязъл, той вдигнал поглед към него като питаща статуя.

– Госпожица Уикъм ли? Тя си тръгна преди един час. Мисля, че си легна.

Сър Клод съзерцавал известно време с подчертано неодобрение зачервения и разчорлен Роналд, след което продължил да се упражнява. Роналд, комуто нещо тегнело на душата – нещо, което само съветът и съчувствието на госпожица Уикъм можели да облекчат, – се примирил, че ще трябва да чака до сутринта. А междуременно – от страх домакинята да не изскочи отнякъде и отново да го вземе в плен – решил и той да си легне.

Стигнал коридора, където се намирала стаята му, но внезапно някаква врата се отворила. На прага се появила Боби, драпирана в морско-син пеньоар, от който сърцето на Роналд подскочило конвулсивно и той се уловил за стената, за да се задържи на крака.

– А, ето те най-сетне и теб! – нацупено го посрещнала любимата. – Къде се мота досега?

– Майка ти...

– Така и предположих – откликнала госпожица Уикъм с разбиране. – Е, нищо, исках само да ти кажа за Сидни.

– Сидни? Искаш да кажеш – Клод?

– Не, Сидни. Змията. Влязох в стаята ти веднага след вечеря да проверя дали имаш всичко необходимо и забелязах кутията върху нощното

шкафче.

– Цяла вечер се опитвам да те сваря сама и да ти кажа – трескаво заобяснявал Роналд. – Ако знаеш само как се разстроих, като видях този ужас... Как може Брайс да се окаже такъв кретен и да го сложи в колата...

– Сигурно не ме е разбрал правилно – обяснила Боби с детински чисти очи. – По всяка вероятност е помислил, че му казвам „сложи това отзад“ вместо „върни това обратно“. Всъщност исках да ти кажа, че всичко е наред.

– Кое е наред?

– Ами всичко. Затова те чаках да дойдеш. Помислих си, че ако се прибереш в стаята и намериш кутията отворена, може да се разтревожиш.

– Кутията отворена!

– Да. Но всичко е наред. Аз я отворих.

– О! Ама... такава... не е трябвало... Нищо чудно змията да е плъпнала из къщата.

– Не, не – всичко е наред. Знам къде е.

– Е, тогава добре.

– Да, добре е. Сложих я в леглото на Клод.

Роналд Атуотър се хванал за косите с такава необузdana сила, сякаш лейди Уикъм е започнала да му чете шеста глава от новия си роман.

– Ти... какво?

– Сложих я в леглото на Клод.

Роналд изцвилнил немощно като много стар кон, комуто предстои дълъг-дълъг път.

– В леглото на Клод!

– Да, в леглото му.

– Но... защо?

– Че защо не? – отвърнала разумно госпожица Уикъм.

– Но... О, Господи!

– Какво ти е? – разтревожило се момичето.

– Та тя ще го изплаши!

– Ще му бъде от полза! Днес прочетох една статия във вестника по този повод. Не знаех, че страхът увеличава отделянето на секрети от щитовидната и надбъбречната жлеза и от хипофизата. Но сега вече знам. Действало страшно освежително. Също като тоник. За Клод стъпването с гол крак върху Силни ще се равнява на един цял ден, прекаран край морския бряг. Е, хайде, време е да си лягам. Трябва да се грижа за

свежия си ученически тен. Лека нощ.

След като се прибрал в стаята си, Роналд поседял на ръба на леглото, вгълбен в размисли. В един момент мислите потекли по твърде приятно русло: че може би е надценил обаянието на сър Клод. Никое момиче, решил той, не може да е кой знае колко запленено от даден мъж, щом като в мига, в който му е пожелало „лека нощ“, отива да му тъпче леглото със змии.

За кратко време, докато прехвърлял наум тази освежителна мисъл, по устните на Роналд дори заиграло бледо подобие на усмивка. В следващия миг друго хрумване я изтрило от устата му – сетил се, че макар в най-общ принципен аспект пъхането на змии в леглото на Клод да е твърде похвално, в конкретния случай слабото място на мероприятияето се криело във факта, че змията можела твърде лесно да бъде проследена до източника ѝ... Икономът или прислужникът, качил багажа му в стаята, положително би си спомнил тайнствената кутия. Нищо чудно онова вътре да се е гърчело по време на пренасянето и сега да е тема на разговор в стаята на прислугата. Нямало начин да не го разкрият.

Роналд рязко станал от леглото. Само едно нещо можел да направи, при това незабавно. Трябвало да отиде в стаята на сър Клод и да си възвърне домашното животно. Той се прокраднал до вратата и предпазливо се послушал. Нищо не нарушавало покоя на дома. Роналд се измъкнал в коридора.

Тъкмо в този миг сър Клод Лин, комуто било омръзнало да се упражнява в точни попадения, си облякъл сакото, върнал етика на полицата и напуснал билиардната.

Ако има на този свят нещо, което или трябва да се върши светкавично, или изобщо не бива да се предприема, това е премахването на лични змии от чужди легла. А Роналд, надвесен над снежнобелите завивки, взел, че се поколебал. През целия си живот бил изпитвал смъртен ужас от хлъзгави пълзящи твари. В училище, докато останалите момчета милвали крастави жаби и постигали завидна интимност с дъждовни червеи, той не можел да се насили да си завъди поне една бяла мишка. Сега направо му прилязло при мисълта, че трябва да бръкне между чаршафите и пипнешком да дири гърчещия се Сидни. А докато се колебаел, отвън по коридора се дочули приближаващи се стъпки.

По природа Роналд никак не бил находчив, но при подобна криза и малко дете би съобразило какво трябва да прави. Отсрещната стена на стаята била заета от голям гардероб, чиято врата гостоприемно зеела.

Бързината, с която се озовал вътре, би послужила като допълнително и твърде убедително доказателство на чичо Джозеф за заешката му природа. Той успял да се зарови в дрехите на сър Клод в мига, в който онзи прекрачил прага на стаята си.

Роналд опитал да се утеши – в този момент имал нужда и от най-дребната утеха – с мисълта, че в гардероба поне имало място за него, въпреки че бил щедро натъпкан със сака, палта, шлифери и панталони. Явно сър Клод се придържал към възгледа, че човек трябва да мъкне целия си гардероб, когато отива за ден-два в провинцията. И макар Роналд да презирал контето, което явно се криело зад този факт, в случая не би позволил никому да пророни дума срещу контешката същност на сър Клод. Сгушил се в гъсталака, той надникнал с едно око иззад чифт голфове. Над стаята се била спуснала странна тишина, затова бил любопитен да разбере с какво се занимава домакинът му.

В първия момент нищо не видял, но като се изместил малко вляво, всичко си дошло на фокус и той си изяснил, че междуременно сър Клод е успял да се освободи от кажи-речи цялото си облекло и в момента правел гимнастика до отворения прозорец.

Шокът, който получил Роналд, съвсем не се дължал на морални задръжки и свенливост, причинени от голотата на сър Клод. Вцепенил го внушителният вид на с нищо неприкритите бицепси. Долу в трапезарията в елегантното официално облекло съперникът му се бил видял жизнен, с военна осанка, ала нищо във вида му не издавало страховитата физика, извадена в момента на показ. Изглеждал двойно по-едър – сякаш свалянето на дрехите позволило на плътта му да се раз дует във всичко посоки. Когато поемал дълбоко въздух, гърдите му кънтели като варел, а могъщите мускули (макар че при така създадените обстоятелства Роналд би предпочел кое да е друго сравнение) могли да се сравнят само с едно – със змии. Те се издували и се гърчели под кожата, както Сидни по всяка вероятност се гърчел в момента под чаршафите.

С други думи, ако е имало човек, в чиято спалня Роналд не би се крил при обстоятелства, които тъй лесно могли да доведат до физическа близост, този човек бил сър Клод Лин. И Роналд потреперил така внезапно и силно, че една закачалка, която явно не била поставена добре на мястото си, се сгромолясала с оглушителен шум.

Последвал миг мъртва тишина. После панталоните, зад които се гущел Роналд, били рязко отмахнати и огромна ръка, като пипало на морско чудовище, го сграбчила болезнено за косата.

– Ох! – изпищял Роналд и се почувствал като охлюв, изваден с игла от черупката си.

Свенливост, на която Роналд пръв би ръкопляскал, била накарала сър Клод да си навлече преди тази болезнена среща умопомрачителна морав пижама. Роналд през живота си не бил виждал подобно цветосъчетание и ярките райета допринесли по някакъв особен начин за пълното му объркване и тотално сливане. В резултат, вместо да се впусне незабавно в извинения и обяснения, той останал смразен, с изцъклен поглед и увиснало чене. Външният му вид, окончателно завършен от косата, която – доразчорлена от палтата в гардероба – стърчала нагоре, навел сър Клод на мисъл, която според него напълно изяснявала случая. Той си спомнил, че при влизането си в билиардната Роналд го бил гледал също тъй изблещено. Също така си спомнил, че веднага след вечеря същият този Роналд изчезнал, вместо да се присъедини към компанията във всекидневната. Явно се е наливал като смок някъде из къщата и сега бил напълно гипсиран.

– Марш навън! – отсякъл Клод, стиснал ръката на Роналд и го повел строго към вратата със смръщен от погнуса нос. Самият сър Клод бил пълен въздържател и затова изпитвал праведен ужас при сблъсък със злоупотребители. – Идете да си отспите. Надявам се, че ще можете да откриете стаята си. Ей онази в края на коридора – явно вече не си спомняте.

– Ама чуйте...

– Не мога да проумея как един мъж с вашето възпитание допуска да се превърне в скот.

– Чуйте ме, моля ви...

– И не крещете! – скастрил го сър Клод. – Боже мой, човече, ще събудите цялата къща! Ако още веднъж отворите уста, ще ви строша черепа!

Роналд изведнъж се озовал отвън в коридора с очи, вперени в тръшнатата след него врата. Както я съзерцавал, тя рязко се отворила и от нея се подала горната морава част на сър Клод.

– И да не чувам пиянски песни из коридорите! – още по-строго предупредил той и повторно изчезнал.

Роналд наистина не знаел какво да прави. Сър Клод го посъветвал да си отспи, но предложението явно не било изпълнимо. От друга страна, нямало никаква полза да продължава да виси из коридора. Бавно и замислено Роналд се затърлил към стаята си и тъкмо да отвори вратата, когато тишината на нощта била раздрана от сърцераздирателен вопъл.

Миг по-късно от вратата, през която току-що бил изтикан, се изстреляло едро тяло. Докато Роналд зяпал тъпо, гласът, излизаш от тялото, се извисил в оглушителна претенция.

– Пушка! – крещял сър Клод. – Помощ! Дайте ми пушка!

Неуместно било и най-нищожното съмнение, че секретията на щитовидната, надбъбречната и хипофизната му жлеза била нараснала до краен предел.

Подобно поведение не би привлякло внимание само в най-съвременните и оживени провинциални домове. Коридорът се изпълнил с народ с такава бързина, сякаш облечените в халати и пеньоари фигури изникнали изпод килима. Сред присъстващите се откроявали лейди Уикъм в синьо, дъщеря ѝ Робърта в зелено, трима гости от мъжки пол по хавлии, една прислужница с ролки на главата и икономът Симънс, издокаран във фрак. Обединявал ги въпросът, който задавали – какво става?, – но тъй като мощният глас на лейди Уикъм заглушавал останалите, то сър Клод се обърнал именно към нея и ѝ разказвал трогателната си история.

– Змия? – попитала лейди Уикъм, силно заинтригувана.

– Змия!

– В леглото ти?

– В леглото ми!

– Крайно необичайно – изкоментирала тя с нотка на недоволство.

Изблещеният поглед на сър Клод търсел Роналд, който се гушел в най-отдалеченото и тъмно ъгълче. Той го посочил с пръст тъй внезапно, че домакинята се спасила от доста неприятно бръкване в окото само благодарение на чевръстата си реакция.

– Той беше! – изревал сър Клод.

Лейди Уикъм, вече доста разстроена, проявила признаци на раздразнение.

– Скъпи ми Клод – започнала тя през стиснати устни. – Ако обичаш да заемеш окончателно становище. Само преди секунда твърдеше, че в стаята ти имало змия, а сега се опитваш да ме убедиш, че не било змия, а мъж. Освен това толкова ли не виждаш, че това е господин Атуотър. Какво ще търси той в стаята ти?

– Ще ви кажа какво! Пъхал е тази проклета змия в леглото ми! Хванах го на местопрестъплението.

– На местопрестъплението? В леглото?

– В гардероба. Криеше се. Аз го измъкнах оттам.

Всички очи се обърнали към Роналд. А неговите се обърнали с

възжеление към Робърта Уикъм. Като най-коректно възпитан джентълмен, нищо, естествено, не би могло да го накара да издаде момичето. Но той положително щял да оцени в този момент един дребен жест от нейна страна – например ако пристъпела напред и защитяла честното му име с едно подробно признание.

Ала оптимизмът му бил напразен. Чудно красив израз на удивление се изписал по лицето на госпожица Уикъм. Ала прекрасната ѝ уста останала затворена.

– Че откъде ще има господин Атуотър змия? – продължила да спори лейди Уикъм. – Той е известен писател-есеист. А известните писатели-есеисти не се запасяват със змии, когато ходят на гости.

В спора се намесил нов глас.

– Моля да ме извините, милейди. – Гласът принадлежал на иконома Симънс – тържествен и почтителен. – Моля да ме извините, милейди, но аз съм твърдо убеден, че господин Атуотър наистина притежава змия в стаята си. Томас, който качи багажа му, спомена за картонена кутия, в която мърдало нещо живо.

Изражението на очите, които отново издирили Роналд в неговото тъмно кътче, не оставяло и капка съмнение, че тълпата единодушно очаква той да вземе думата. Ала той нямал думи. От известно време отстъпвал едва забележимо назад и сега дръжката на вратата на неговата спалня гостоприемно го ръгнала в кръста. Той не устоял на любезния ѝ намек. С едно-единствено бързо и емоционално движение се обърнал, шумгнал се вътре и затръшнал вратата подире си.

Откъм коридора се дочули яростно спорещи гласове. Не можел да различи конкретните изказвания, но общата тенденция не криела тайни. После настъпила тишина.

Роналд се отпуснал в леглото с поглед, зареян в неизвестното.

Леко почукване го извадило от транса му.

– Кой е? – изкрещял той и скочил с обезумял поглед. Скъпо щял да даде живота си.

– Аз съм, сър. Симънс.

– Какво искаш?

Вратата се откряла. От процепа се пъкнала ръка, стискаща сребрен поднос. Върху подноса се гърчело нещо лъскаво.

– Змията ви, сър – произнесъл Симънс.

Роналд Атуотър решил, че има право да прекара остатъка от нощта в пълен покой. Враждебните сили отвън би трябвало според него да са

изтощили вече артилерийските си запаси. Седнал в леглото и се замислил, макар и несвързано. От време на време часовникът удрял някакви часове, ала той не помръдвал. Внезапно тишината на нощта била нарушена от някакъв звук – като от новоизлюпен кълвач, решил да се впусне в самостоятелен живот. Някой тихо чукал на вратата.

Има настроения, които превръщат в зверове и най-мекодушните мъже. Очите на Роналд Атуотър мятали мънии, когато приближил вратата и рязко я разтворил. Бил в такова войнствено разположение на духа, че дори когато мълниеметният му поглед различил Робърта Уикъм, все още по морскосин пеньоар, зловещата светлина в него не помръкнала. Той я зафиксирал недоброжелателно.

– Реших, че ще е най-добре да дойда да си поговорим – прошепнала госпожица Уикъм.

– Нима? – вдигнал вежди Роналд.

– Искан да ти обясня.

– Да обясниш?

– Е, ти може би смяташ, че не ти дължа обяснение, но аз съм на противоположно мнение. Да, точно така. Работата беше следната. Клод ми направи предложение за женитба.

– И ти му пъкна змия в леглото? Ами да, напълно естествено, как не се сетих по-рано!

– Нали разбираш, той беше толкова отвратително безупречен, коректен и изпълнен с добродетелно достойнство, че... сам разбираш... знаеш какво искам да кажа. Беше тъй властен и самоуверен... С други думи, реших, че ако успея поне един-единствен път да събудя у него някакви човешки и не дотам безупречни реакции, тогава, какво пък, бих могла... Нали разбираш?

– И доколкото ми стана ясно, експериментът ти успя?

Госпожица Уикъм зашавала с пръстите на краката си, обути в малки пантофки.

– Зависи от какъв тъгъл гледаш на нещата. Нямам намерение да се омъжвам за него, ако това имаш предвид.

– А според мен – хладно продължил Роналд – сър Клод се държа по достатъчно... Ще го нарека човешки начин, за да задоволи дори теб.

Госпожица Уикъм се закикотила при спомена за случилото се.

– Видя ли го как подскачаше? Хи-хи-хи! Но въпреки това – край!

– А мога ли да попитам защо?

– Заради пижамата – отвърнала непоколебимо госпожица Уикъм. – В мига, в който я зърнах, си казах: „За мен сватбеният звън се отлага!“

Не! Достатъчно съм живяла, за да храня оптимизъм спрямо мъж, издокаран в морава пижама. – Тя се отдала за миг на моминските си мисли. Когато отново проговорила, се оказало, че вече ги била прехвърлила върху друг аспект на случката. – Знаеш ли, че мама нещо ти е сърдита, Роналд?

– Ти ме изненадваш!

– Не се ядосвай. Тъкмо ще можеш да оплюеш новия ѝ роман.

– Това и смятам да направя – мрачно се съгласил Роналд, като си спомнил мъките в кабинета ѝ от първа до седма глава.

– Но междуременно е за предпочитане повече да не се срещате. Ако питаш мен, най-добре ще е да хванеш нощния влак и да изчезнеш, без да се сбогуваш с нея. Има един чудно удобен влак – онзи, с който превозват млякото и който ще те достави в Лондон в седем без четвърт.

– Кога тръгва?

– В три и четвърт.

– Ще го взема.

Настъпила пауза. Робърта Уикъм пристъпила напред.

– Роналд! – нежно издумала тя. – Такава си душица, дето не ме издаде. Страшно ценя този ти жест.

– Няма за какво.

– Иначе щеше да избухне невъобразим скандал. Боя се, че мама би ми отнела колата.

– Това би било ужасно.

– Много бих искала да се видим пак в най-скоро време. Другата седмица ще дойда в Лондон. Искаш ли да обядваме заедно? А след това ще отидем в Хайд Парк или някъде другаде на тихо и приятно.

Роналд я изгледал напрегнато.

– Ще ти пиша по въпроса – продумал най-сетне.

Сър Джозеф Морзби закусвал много рано. Стрелките на часовника сочели едва осем и пет, когато влязъл в трапезарията с жизнерадостна и изпълнена с надежди стъпка. Обонянието му подсказвало, че там зад вратата го очакват бърбечета на скара и бекон с яйца. За голяма своя изненада установил, че освен тях го очаквал и племенникът му Роналд. Младежът нетърпеливо крачел напред-назад по килима. Видът му бил поизмачкан, като че не бил спал, а очите му били зачервени.

– Роналд! – възкликнал сър Джозеф. – Какво правиш тук? Значи, въпреки всичко не си заминал за Скелдингс?

– Заминах – издумал Роналд с глух, много особен глас.

– Тогава какво...

– Чичо Джозеф – започнал младият човек, – спомняш ли си какво говорихме онзи ден по време на вечеря? Мислиш ли наистина, че Люси ще се съгласи да стане моя жена, ако я помоля?

– Какво? Но момчето ми, та тя от години е влюбена в теб!

– Станала ли е вече?

– Не. Никога не закусва преди девет.

– Ще почакам тогава.

Сър Джозеф взел да му стиска ръката.

– Роналд, момчето ми...

Но на момчето нещо му тежало и никак не му било до словоизлияния.

– Чичо, ще имаш ли нещо против, ако ти правя компания по време на закуска?

– Но, момчето ми, разбира се...

– Тогава поръчай да ми опържат и на мен две-три яйца с няколко резена бекон. А докато чакам, ще започна с бъбреците.

В девет и десет сър Джозеф случайно влязъл в дневната. Мислел, че там няма никой, ала голямото кресло до прозореца било заето от племенника му Роналд. Бил се разположил с вид на човек, към когото светът най-сетне се е отнесъл както подобава. А на пода в краката му се гушела Люси и лицезреела с обожание младия мъж.

– Да, да – шепнела тя. – Просто чудесно. Продължавай, мили.

Сър Джозеф се изнизал на пръсти, преди да го забележат. Докато затварял безшумно вратата, чул гласа на Роналд:

– Валеше като из ведро, нали си спомняш, и тъкмо бях стигнал ъгъла на Дюк Стрийт...

КРАЙ

© П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус

СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ

Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Момчил Колчев

Печатни коли 38. Формат 84/108/16

ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997

Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново

ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE

Very Good Jeeves

Carry on Jeeves

Young Men In Spats

Eggs, Beens and Crumpets

Meet Mr. Mulliner

Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4567>]